Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍ ADVOKÁTKY
ELEANOR SHARPSTON
přednesené dne 19. ledna 2016 [1]

Věc C-361/14 P

Evropská komise
proti

Peter McBride a další

„Kasační opravný prostředek — Výklad článku 266 SFEU — Článek 4 odst. 2 rozhodnutí Rady 97/413/ES — Opatření pro zachování zdrojů a restrukturalizaci odvětví rybolovu — Žádosti o zvýšení bezpečné tonáže — Tribunálem vyslovené zrušení rozhodnutí Komise 2003/245/ES o zamítnutí žádostí o zvýšení bezpečné tonáže — Pravomoc a právní základ pro přijetí nových rozhodnutí — Tribunálem vyslovené zrušení nových rozhodnutí o zamítnutí žádostí o zvýšení bezpečné tonáže“

1. Evropská komise podává kasační opravný prostředek proti rozsudku Tribunálu [2], kterým bylo zrušeno 11 rozhodnutí přijatých dne 13. července 2010 (dále jen „rozhodnutí z roku 2010“), jejichž prostřednictvím Komise (opětně) zamítla žádosti podané Irskem dne 14. prosince 2001 (dále jen „původní žádosti“) jménem jednotlivých vlastníků plavidel, kteří usilovali o zvýšení povolené kapacity svých rybářských plavidel z důvodu zlepšení bezpečnosti (dále jen „zvýšení bezpečné tonáže“). Žádosti byly podány na základě čl. 4 odst. 2 rozhodnutí Rady 97/413/ES [3].

2. Projednávaný případ je pokračováním dlouhé a složité ságy [4]. Dne 4. dubna 2003 Komise přijala rozhodnutí 2003/245/ES [5] (dále jen „prvotní rozhodnutí“) v reakci na původní žádosti Irska. Vlastníci plavidel, jejichž žádosti o zvýšení bezpečné tonáže byly zamítnuty, napadli u Tribunálu dané rozhodnutí žalobou na neplatnost ve věci Boyle a další [6]. Tribunál zrušil prvotní rozhodnutí ve vztahu k některým plavidlům, čtyři z žalob ale odmítl jako nepřípustné. Tři z těchto vlastníků plavidel proti danému rozhodnutí úspěšně podali kasační opravný prostředek: ve věci Flaherty a další [7] Soudní dvůr zrušil rozsudek Tribunálu ohledně přípustnosti a rozšířil zrušení prvotního rozhodnutí na plavidla dotčená v uvedeném řízení.

1 — Původní jazyk: angličtina.

2 — _ Rozsudek McBride a další v. Komise, T-458/10 až T-467/10 a T-471/10, EU:T:2014:249 (dále jen „napadený rozsudek“ nebo „rozsudek ve věci McBride a další“).

3 — _ Rozhodnutí ze dne 26. června 1997 o cílech a pravidlech restrukturalizace rybolovu Společenství v průběhu období od 1. ledna 1997 do 31. prosince 2001 k vytvoření trvalé rovnováhy mezi zdroji a jejich využíváním (Úř. věst. 1997, L 175, s. 27).

4 — _ Pro úplný popis viz body 33 až 44 níže.

5 — _ Rozhodnutí Komise ze dne 4. dubna 2003 o žádostech obdržených Komisí o zvýšení cílů VOP IV za účelem zlepšení bezpečnosti, plavby na moři, hygieny, kvality výrobků a pracovních podmínek pro plavidla o celkové délce větší než 12 m (Úř. věst. 2003, L 90, s. 48). Prostřednictvím článku 2 uvedeného rozhodnutí Komise vyhověla 29 žádostem o zvýšení kapacity vycházející výlučně ze zlepšení bezpečnosti na základě čl. 4 odst. 2 rozhodnutí 97/413 a zamítla 80 dalších obdobných žádostí, včetně těch, které se staly základem následného řízení.

6 — Rozsudek Boyle a další v. Komise, T-218/03 až T-240/03, EU:T:2006:159 (dále jen „rozsudek ve věci Boyle a další“).

7 — Rozsudek Flaherty a další v. Komise, C-373/06 P, C-379/06 P a C-382/06 P, EU:C:2008:230 (dále jen „rozsudek ve věci Flaherty a další“).

3. Dne 13. července 2010 Komise přijala rozhodnutí z roku 2010 za účelem splnění povinností vyplývajících z článku 266 SFEU v souvislosti s provedením rozsudků ve věcech Boyle a další a Flaherty a další. Vzhledem k tomu, že mezitím zanikl právní základ prvotního rozhodnutí [8], rozhodnutí z roku 2010 byla přijata na *ad hoc* právním základě. Rozhodnutí z roku 2010 byla napadena u Tribunálu ve věci McBride a další, výsledkem tohoto řízení byl napadený rozsudek.

4. Tribunál rozhodnutí z roku 2010 zrušil. Při tom odvodil rozdíl mezi povinností Komise vyplývající z článku 266 SFEU a pravomocí tohoto orgánu přijmout rozhodnutí z roku 2010. Tribunál rozhodl, že Komise postrádala nezbytnou pravomoc. Měla proto zamítnout původní žádosti v rozsahu, ve kterém se týkaly dalších účastníků tohoto řízení o kasačním opravném prostředku.

5. Rozsudek Tribunálu vyvolává důležité otázky, které přesahují odvětví rybolovu. Jaké jsou povinnosti unijních orgánů vyplývající z článku 266 SFEU? Měl by Soudní dvůr při posuzování právního základu rozhodnutí z roku 2010 uplatnit zásady odvozené z judikatury týkající se Evropského společenství uhlí a oceli (dále jen „ESUO“), zejména z případů SP a další v. Komise [9] a ArcelorMittal [10]? Pokud nikoli, jak by mělo být přistoupeno k otázce náležitého právního základu?

Právní rámec

Smlouva o Evropské unii

6. Podle čl. 5 odst. 1 SEU se vymezení pravomocí Unie řídí zásadou svěření pravomocí. Podle uvedené zásady musí Unie jednat pouze v mezích pravomocí svěřených jí ve Smlouvách pro dosažení cílů stanovených ve Smlouvách, jak je uvedeno v čl. 5 odst. 2.

7. Článek 13 odst. 2 SEU obdobně vyžaduje, aby každý orgán jednal v mezích působnosti svěřené mu Smlouvami a v souladu s postupy, podmínkami a cíli v nich stanovenými.

Smlouva o fungování Evropské unie

8. Článek 263 SFEU obsahuje ustanovení, na jehož základě Soudní dvůr Evropské unie přezkoumává legalitu legislativních aktů a aktů orgánů včetně Komise.

9. První pododstavec článku 264 SFEU stanoví, že je-li žaloba na soudní přezkum opodstatněná, Soudní dvůr prohlásí napadený akt za neplatný od počátku.

10. Článek 266 SFEU stanoví, že orgán, jehož akt byl prohlášen za neplatný, je povinen přijmout opatření vyplývající z rozsudku Soudního dvora. Uvedená povinnost se netýká mimosmluvní povinnosti Unie nahradit škody způsobené jejími orgány nebo jejími zaměstnanci při výkonu jejich funkce.

8 — Viz body 25 a 26 níže.

9 — Rozsudek SP a další v. Komise, T-27/03, T-46/03, T-58/03, T-79/03, T-80/03, T-97/03 a T-98/03, EU:T:2007:317 (dále jen „případ SP a další v. Komise“ nebo „rozsudek ve věci SP a další v. Komise“).

10 — Rozsudek ArcelorMittal Luxembourg v. Komise a Komise v. ArcelorMittal Luxembourg a další, C-201/09 P a C-216/09 P, EU:C:2011:190 (dále jen „případ ArcelorMittal“ nebo „rozsudek ve věci ArcelorMittal“).

Přehled společné rybářské politiky

11. Právní úprava rybolovu v unijních vodách je rozsáhlá a komplikovaná [11]. Následuje stručné a neúplné shrnutí, jehož jediným účelem je doplnit legislativní souvislosti.

12. V roce 1970 Rada přijala právní úpravu zakládající společnou organizaci trhu s produkty rybolovu [12]. Samotná společná rybářská politika (dále jen „SRP“) byla zavedena v roce 1983 [13]. Následně pak v jejím rámci došlo k řadě změn.

13. V době, kdy Irsko dne 14. prosince 2001 podalo původní žádosti, se příslušná ustanovení nacházela v nařízení Rady (EHS) č. 3760/92 [14]. Účelem uvedeného nařízení byla náprava situace, která se vyznačovala závažnou nerovnováhou mezi rybolovnou kapacitou loďstev členských států a dostupnými rybolovnými příležitostmi.

14. Tehdejší strukturální politika Společenství v odvětví rybolovu byla organizována na základě víceletých orientačních programů (dále jen „VOP“), definovaných v článku 2 nařízení Rady (EHS) č. 4028/86 [15]. Těmi byly pevně stanoveny cíle pro snížení velikosti rybolovného loďstva [16]. Pro usnadnění strukturálních změn v odvětví rybolovu v rámci obecných směrů SRP byla Komise oprávněna k poskytování finanční pomoci na opatření zahrnující restrukturalizaci, obnovu a modernizaci rybolovného loďstva [17]. Rozhodnutí 97/413, které bylo základem původních žádostí, bylo schváleno právě pod záštitou uvedené politiky.

15. Na konci 90. let bylo nicméně jasné, že reformované SRP se nedaří zastavit pokles rybí populace ve vodách Společenství [18]. Komise se rozhodla, že cíle VOP IV byly příliš skromné. Navrhla, že rozhodnutí 97/413 (spolu s VOP IV) by mělo být prodlouženo o jeden rok do 31. prosince 2002, aby byl dostatek času k zamyšlení se nad budoucností politiky týkající se loďstva. Ve stejné době Komise navrhla, aby byla zavedena opatření zajišťující, aby VOP IV byly během prodlouženého období svého uplatnění účinnější. Jedním z těchto opatření bylo zrušení možnosti získat zvýšení bezpečné tonáže [19].

16. Nařízením Rady (ES) č. 2371/2002 [20], kterým byla zrušena a nahrazena nařízení č. 101/76 a nařízení č. 3760/92, došlo ke změně politiky. Současná situace je dána nařízením (EU) 2015/812 [21] a nařízením (EU) č. 1380/2013 [22].

11 — Viz předmluva 21. zprávy ze zasedání Evropského výboru Sněmovny Lordů v období 2007-2008: „The progress of the common fisheries policy“, 1. díl (HL Paper 146-I).

12 — Nařízení Rady (EHS) č. 101/76 ze dne 19. ledna 1976, kterým se stanoví společná strukturální politika pro odvětví rybolovu (Úř. věst. 1976, L 20, s. 19).

13 — Nařízení Rady (EHS) č. 170/83 ze dne 25. ledna 1983, kterým se zavádí systém Společenství k zachování a řízení rybolovných zdrojů (Úř. věst. 1983, L 24, s. 1).

14 — Nařízení ze dne 20. prosince 1992 o zavedení režimu Společenství pro rybolov a akvakulturu (Úř. věst. 1992, L 389, s. 1).

15 — Nařízení ze dne 18. prosince 1986 o opatřeních Společenství ke zlepšení a úpravě struktur v odvětví rybolovu a akvakultury (Úř. věst. 1986, L 376, s. 7).

16 — Ohledně omezeného úspěchu těchto opatření viz tisková zpráva Komise IP-96-444.

17 — Článek 1 odst. 1 písm. a) nařízení č. 4028/86.

18 — Viz například zpráva skupiny nezávislých expertů-poradců Evropské komise ohledně čtvrté generace víceletých orientačních programů ze dne 28. března 1996, známá jako „Lassenova zpráva“.

19 — Pro úplnější obraz viz návrh rozhodnutí Rady, kterým se mění rozhodnutí Rady 97/413/ES o cílech a pravidlech restrukturalizace rybolovu Společenství v průběhu období od 1. ledna 1997 do 31. prosince 2001 k vytvoření trvalé rovnováhy mezi zdroji a jejich využíváním, COM (2001) 0322 final (Úř. věst. 2001, C 270, s. 79). Článek 4 odst. 2 rozhodnutí 97/413 byl zrušen rozhodnutím Rady 2002/70/ES: viz bod 25 níže.

20 — Nařízení ze dne 20. prosince 2002 o zachování a udržitelném využívání rybolovných zdrojů v rámci společné rybářské politiky (Úř. věst. 2002, L 358, s. 59; Zvl. vyd. 04/05, s. 460).

21 — Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/812 ze dne 20. května 2015, kterým se mění nařízení Rady (ES) č. 850/98, (ES) č. 2187/2005, (ES) č. 1967/2006, (ES) č. 1098/2007, (ES) č. 254/2002, (ES) č. 2347/2002 a (ES) č. 1224/2009 a nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1379/2013 a (EU) č. 1380/2013, pokud jde o povinnost vykládky, a zrušuje nařízení Rady (ES) č. 1434/98 (Úř. věst. 2015, L 133, s. 1).

22 — Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1380/2013 ze dne 11. prosince 2013 o společné rybářské politice, o změně nařízení Rady (ES) č. 1954/2003 a (ES) č. 1224/2009 a o zrušení nařízení Rady (ES) č. 2371/2002 a (ES) č. 639/2004 a rozhodnutí Rady 2004/585/ES (Úř. věst. 2013, L 354, s. 22).

Nařízení č. 3760/92

17. Nařízení č. 3760/92 uvádělo jako svůj účel zavedení rámce pro zachování a ochranu živých vodních zdrojů a akvakultury [23].

18. Hlava I obsahovala pravidla pro přístup k vodě a ke zdrojům. Článek 11 byl jediným ustanovením v rámci hlavy II („Řízení a sledování rybolovné činnosti"). Stanovil: „S ohledem na hlavu I stanoví Rada v souladu s postupem uvedeným v článku 43 Smlouvy na víceletém základě a poprvé nejpozději od 1. ledna 1994 cíle a pravidla restrukturalizace rybolovu Společenství k vytvoření trvalé rovnováhy mezi zdroji a jejich využíváním. Tato restrukturalizace zohlední případ od případu případné hospodářské a sociální důsledky a specifičnost různých oblastí rybolovu". V rámci hlavy III („Obecná ustanovení") byl článkem 17 zřízen řídící výbor pro rybolov a akvakulturu, zatímco článek 18 stanovil postup, podle kterého Komise měla tomuto výboru předkládat návrhy prováděcích aktů ke kontrole před jejich přijetím.

Nařízení Rady (ES) č. 2792/99

19. Nařízením Rady (ES) č. 2792/99 [24] byl zaveden rámec pro všechna strukturální opatření v odvětví rybolovu. Bylo umožněno poskytování finanční pomoci v rámci SRP prostřednictvím Finančního nástroje pro orientaci rybolovu (dále jen „FNOR") [25]. Článek 6 se týkal obnovy loďstva a modernizace rybářských plavidel. V souvislosti s VOP mohly členské státy podle čl. 6 odst. 2 žádat o nárůst kapacitních cílů mj. pro opatření mající zvýšit bezpečnost za předpokladu, že taková opatření nepovedou ke zvýšení míry využití zdrojů.

20. Podle článku 9 mohla být podpora prostřednictvím FNOR pro obnovu a modernizaci loďstva poskytnuta pouze při splnění určitých podmínek, včetně těch uvedených v čl. 6 odst. 2.

Rozhodnutí 97/413

21. Rozhodnutí 97/413 bylo přijato za účelem zajištění mj. restrukturalizace rybolovného loďstva Společenství a zachování odvětví, které bylo vážně ohroženo dlouhodobým nadměrným využíváním. Podrobná pravidla byla stanovena ve VOP IV na období od 1. ledna 1997 do 31. prosince 2002 [26].

22. Článek 4 stanovil:

„1. Členění loďstva každého členského státu musí být určeno s ohledem na populace definované v příloze I a na rybolovné techniky, při zohlednění členění přijatého v rámci VOP III, jakož i různých situací v členských státech.

2. V rámci víceletých orientačních programů pro členské státy může nárůst v kapacitě vycházející výlučně ze zlepšení bezpečnosti případ od případu opodstatnit zvýšení cílů pro úseky loďstva o totožný objem, pokud u dotčených plavidel nedochází k nárůstu intenzity rybolovu." (*neoficiální překlad*)

23 — Článek 2 odst. 2; viz také body 1 až 3 odůvodnění nařízení.

24 — Nařízení ze dne 17. prosince 1999 o pravidlech a podmínkách pro strukturální pomoc Společenství v odvětví rybolovu (Úř. věst. 1999, L 337, s. 10; Zvl. vyd. 04/04, s. 179).

25 — Viz články 1 a 2 nařízení č. 2792/99.

26 — Viz čl. 1 odst. 1 a čl. 2 odst. 1 rozhodnutí 97/413.

23. Článek 9 odst. 1 vyžadoval, aby Komise přijala VOP pro rybolovná loďstva jednotlivých členských států v souladu s nařízením Rady (ES) č. 3699/93 [27] nejpozději dne 30. listopadu 1997 na období 1997 až 2001.

24. Podle článku 10 byly postupy podle článku 18 nařízení č. 3760/92 uplatněny za účelem provádění ustanovení rozhodnutí 97/413. Poté, co bylo nařízení č. 3760/92 zrušeno a nahrazeno nařízením č. 2371/2002 [28], řídící výbor, který byla Komise nucena konzultovat, byl (a to je klíčové) zrušen [29].

Rozhodnutí Rady 2002/70/ES

25. Rozhodnutí Rady 2002/70 [30] bylo přijato za účelem získání času k zamyšlení se nad politikou týkající se loďstva. Bylo jím změněno rozhodnutí 97/413 a posunuto datum, kdy měla být intenzita rybolovu v každém členském státě snížena, do 31. prosince 2002 [31]. Článek 4 odst. 2 rozhodnutí 97/413 byl zrušen s účinností od 1. ledna 2002 [32].

26. Článek 9 rozhodnutí 97/413 byl rovněž změněn. Komise zůstala odpovědná za provádění cílů a pravidel stanovených v daném rozhodnutí, postupy nicméně měly probíhat v souladu s článkem 4 nařízení č. 2792/99 [33].

Judikatura

27. Vzhledem k tomu, že v důvodech kasačního opravného prostředku a ve vyjádřeních účastníků řízení jsou rozsáhle zmiňovány případy SP a další v. Komise a ArcelorMittal, bude užitečné si je zde stručně připomenout.

28. V případě SP a další v. Komise žalobci usilovali o zrušení rozhodnutí Komise přijatého dne 17. prosince 2002 z důvodu nedostatku pravomoci. Napadené rozhodnutí ukládalo sankce za porušení Smlouvy o ESUO, k nimž došlo před skončením platnosti dané smlouvy ke dni 23. července 2002. V jeho odůvodnění byl uveden pouze článek 65 ESUO [34]. Ve svém rozsudku Tribunál odvodil rozdíl mezi ustanoveními upravujícími procesní kroky, ke kterým musí dojít před tím, než Komise přijme své rozhodnutí, a hmotněprávními ustanoveními Smlouvy o ESUO.

27 — Nařízení ze dne 21. prosince 1993, kterým se stanoví kritéria a podmínky pro strukturální opatření Společenství v odvětví rybolovu a akvakultury, jakož i zpracování a uvádění produktů těchto odvětví na trh (Úř. věst. 1993, L 346, s. 1).

28 — Viz bod 16 výše.

29 — Viz články 34 a 36 nařízení č. 2371/2002. V důsledku toho část zásadního procesního mechanismu, jehož prostřednictvím měla Komise vyřídit původních žádostech, v době, kdy měla Komise přijmout opatření vyplývající z rozsudků ve věci Boyle a další a Flaherty a další, jednoduše zanikla.

30 — Rozhodnutí Rady ze dne 28. ledna 2002, kterým se mění rozhodnutí 97/413/ES o cílech a pravidlech restrukturalizace rybolovu ve Společenství v průběhu období od 1. ledna 1997 do 31. prosince 2001 k vytvoření trvalé rovnováhy mezi zdroji a jejich využíváním (Úř. věst. 2002, L 31, s. 77) (dále jen „rozhodnutí 2002/70“).

31 — Viz čl. 1 odst. 1.

32 — Článek 1 odst. 3 a článek 2. Vzhledem k datu, kdy bylo rozhodnutí 2002/70 přijato (28. ledna 2002), bylo zrušení uvedeného článku mírně retroaktivní.

33 — Samotné nařízení č. 2792/99 zůstalo v platnosti do 31. prosince 2006 [viz článek 104 nařízení Rady (ES) č. 1198/2006 ze dne 27. července 2006 o Evropském rybářském fondu (Úř. věst. 2006, L 223, s.1)]. Článek 4 nařízení č. 2792/99 byl nicméně zrušen článkem 4 odst. 1 nařízení Rady (ES) č. 2369/2002, kterým se mění nařízení (ES) č. 2792/99 o pravidlech a podmínkách pro strukturální pomoc Společenství v odvětví rybolovu, od 1. ledna 2003 (Úř. věst. 2002, L 358, s. 49; Zvl. vyd. 04/05, s. 450).

34 — Struktura článku 65 ESUO předznamenala rovnocenné, známé ustanovení Smlouvy o EHS (článek 85 EHS, nyní článek 101 SFEU). Článek 65 odst. 1 ESUO zakazoval dohodnuté praktiky mezi podniky, které by směřovaly k vyloučení, omezení nebo zkreslení normálního působení volné soutěže v odvětví uhlí a oceli na společném trhu. Podle čl. 65 odst. 4 byly takové dohody automaticky od počátku neplatné a Komise byla podle čl. 65 odst. 5 oprávněna ukládat pokuty za porušení soutěžních pravidel ESUO.

29. Pokud jde o časovou posloupnost právních předpisů, Tribunál upozornil na judikaturu ve smyslu, že hmotněprávní normy v rámci práva Společenství musí být vykládány tak, že se s ohledem na zajištění dodržování zásady právní jistoty a zásady legitimního očekávání v zásadě nevztahují na situace existující před nabytím jejich účinnosti, zatímco procesní normy jsou okamžitě použitelné [35]. Zaprvé je nezbytné určit, zda má orgán pravomoc k přijetí aktů na základě konkrétního ustanovení Smlouvy nebo sekundárního práva. Dalším krokem je určení použitelných hmotněprávních a procesních norem v souladu se zásadami, kterými se řídí časová posloupnost norem. Ustanovení, která jsou právním základem určitého aktu a opravňují orgán Společenství k jeho vydání, proto musí být v okamžiku přijetí daného aktu v platnosti. Oproti tomu mohou uvedené zásady vést k použití hmotněprávních ustanovení, která již v době, kdy orgán Společenství přijme dotčený akt, v platnosti nejsou. Komise dospěla k názoru, že měla pravomoc jednat na základě hmotněprávní normy v čl. 65 odst. 1 ESUO. Tím pochybila, neboť právní základ v čl. 65 odst. 4 a 5 ESUO již v době, kdy Komise přijala své rozhodnutí, nebyl platný. Tribunál proto v daném případě napadené rozhodnutí zrušil [36].

30. Případ ArcelorMittal se týkal rozhodnutí Komise, které bylo přijato na základě čl. 65 odst. 1 a 5 ESUO, ovšem až po skončení platnosti Smlouvy o ESUO dne 23. července 2002. Na základě dřívějšího rozhodnutí Komise uložila pokuty 14 podnikům za účast na kartelové dohodě v oblasti určování cen v odvětví ocelářství. Dne 11. března 1999 Tribunál zamítl žalobu na zrušení daného rozhodnutí, nicméně snížil uloženou pokutu [37]. Dne 2. října 2003 Soudní dvůr zrušil rozsudek Tribunálu a zrušil rozhodnutí Komise ohledně jednoho z podniků [38]. Komise se poté rozhodla zahájit nové řízení ohledně stejného protisoutěžního jednání, které bylo předmětem předchozího rozhodnutí. Dne 8. listopadu 2006 Komise přijala nové rozhodnutí, které bylo napadeno nejprve neúspěšně před Tribunálem [39] a poté prostřednictvím kasačního opravného prostředku v případě ArcelorMittal.

31. Soudní dvůr konstatoval, že rozsudek Tribunálu neobsahoval žádnou vadu spočívající v nesprávném právním posouzení. Úmyslem unijního zákonodárce nebylo, aby porušení soutěžních pravidel podle Smlouvy o ESUO nebylo po uplynutí platnosti dané Smlouvy sankcionováno. Rovněž časová posloupnost Smluv (ESUO, ES a SFEU) zajišťovala za účelem zaručení volné soutěže, že Komise mohla postihovat jakékoli jednání naplňující znaky skutkové podstaty popsané v čl. 65 odst. 1 ESUO, ať již k němu došlo před 23. červencem 2002, nebo po tomto dni. Bylo by proto v rozporu s cíli a soudržností Smluv a neslučitelné s kontinuitou právního řádu Evropské unie, pokud by Komise neměla pravomoc zajišťovat jednotné uplatňování norem vycházejících ze Smlouvy o ESUO, které mají účinky i po skončení platnosti dané smlouvy [40].

32. Soudní dvůr proto potvrdil rozsudek Tribunálu, přičemž rozhodl, že pravomoc Komise uložit dotčenou pokutu v roce 2006 vyplývala z čl. 23 odst. 2 nařízení č. 1/2003 [41] a že řízení mělo probíhat v souladu s daným nařízením. Ustanovení, které je právním základem aktu a opravňuje orgán Unie k přijetí dotčeného aktu, musí být platné v okamžiku přijetí uvedeného aktu. Použití nařízení č. 1/2003 Komisí navíc neomezilo procesní záruky poskytnuté podnikům stíhaným v rámci řízení o porušení pravidel hospodářské soutěže právním rámcem Smlouvy o ESUO, ale mohlo je spíše zvýšit [42].

35 — Viz například rozsudek Toshiba Corporation a další, C-17/10, EU:C:2012:72, bod 47 a citovaná judikatura. Pro ukázku této ustálené zásady z nedávné doby viz rozsudek Komise v. Moravia Gas Storage, C-596/13 P, EU:C:2015:203, bod 33.

36 — Rozsudek ve věci SP a další v. Komise body 116 až 119 a 123.

37 — Rozsudek ARBED v. Komise, T-137/94, EU:T:1999:46.

38 — Rozsudek ARBED v. Komise, C-176/99 P, EU:C:2003:524.

39 — Rozsudek ArcelorMittal Luxembourg a další v. Komise, T-405/06, EU:T:2009:90.

40 — Rozsudek ve věci ArcelorMittal, body 63 až 66.

41 — Nařízení Rady (ES) č. 1/2003 ze dne 16. prosince 2002 o provádění pravidel hospodářské soutěže stanovených v článcích 81 a 82 Smlouvy (Úř. věst. 2003, L 1, s.1; Zvl. vyd. 08/02, s. 205).

42 — Rozsudek ve věci ArcelorMittal, body 74 až 76.

Okolnosti předcházející řízení

Prvotní rozhodnutí

33. Dne 14. prosince 2001 podaly irské orgány Komisi původní žádosti podle čl. 4 odst. 2 rozhodnutí 97/413 za účelem zvýšení kapacity víceúčelového úseku [43] a hlubokomořského úseku [44] irského loďstva.

34. Dne 4. dubna 2003 Komise přijala prvotní rozhodnutí, kde uvedla článek 4 rozhodnutí 97/413, jakož i článek 6 nařízení č. 2792/99 jako právní základ. Prostřednictvím článku 2 prvotního rozhodnutí Komise schválila 29 žádostí o zvýšení bezpečné tonáže na základě čl. 4 odst. 2 rozhodnutí 97/413. Současně nicméně odmítla 80 obdobných žádostí včetně žádostí dalších účastníků řízení o tomto kasačním opravném prostředku.

Řízení před unijními soudy týkající se prvotního rozhodnutí

35. Několik majitelů plavidel podalo dne 13. června 2003 k Tribunálu žalobu na neplatnost, ve které napadalo platnost prvotního rozhodnutí. Dne 13. června 2006 Tribunál odmítl čtyři žaloby jako nepřípustné: žaloby podané T. Flahertym, společností Ocean Trawlers, L. Murphym a společností O'Neill Fishing Co Ltd. Tribunál zrušil prvotní rozhodnutí v rozsahu, ve kterém se týkalo plavidel patřících ostatním žalobcům z důvodu, že při přijímání prvotního rozhodnutí Komise uplatnila kritéria, která nebyla stanovena v příslušných normách, a překročila své pravomoci [45].

36. Následovala výměna korespondence mezi vlastníky uvedených plavidel a Komisí, zabývající se kroky, které Komise zamýšlela podniknout za účelem provedení rozhodnutí Tribunálu ve věci Boyle a další. Během daného období Komise rovněž požádala irské orgány o informace týkající se technických vlastností dotčených plavidel.

37. Mezitím dne 5. září 2006 T. Flaherty, L. Murphy a společnost Ocean Trawlers podali proti rozsudku Tribunálu kasační opravný prostředek. Dne 17. dubna 2008 Soudní dvůr ve věci Flaherty a další uvedenému kasačnímu opravnému prostředku vyhověl a zrušil prvotní rozhodnutí v rozsahu, ve kterém se vztahovalo na uvedené účastníky a jejich plavidla.

38. Dne 3. dubna 2008 podala většina vlastníků plavidel žalobu proti Komisi na náhradu škody vzniklou zrušením prvotního rozhodnutí [46]. Tribunál uvedená řízení přerušil nejprve dne 12. května 2009 (do doby, než Komise oznámí Tribunálu, že byla přijata nahrazující rozhodnutí); znovu dne 14. června 2011 (do doby vydání rozsudku Tribunálu v případě kasačního opravného prostředku) a poté znova dne 22. října 2014 (do doby, než bude znám výsledek projednávaného kasačního opravného prostředku).

43 — Tento úsek zahrnuje víceúčelová plavidla, malá pobřežní plavidla, jakož i střední a velká mořská plavidla lovící běluhy mořské, hlubokomořské ryby a mlže: viz výroční zpráva úřadu pověřeného udělováním licence pro mořská rybářská plavidla irského ministerstva s pravomocemi v oblasti komunikací, námořnictví a přírodních zdrojů (Licensing Authority for Sea-fishing Boats of the Irish Department of Communications, Marine and Natural Resources) za rok 2005 (dále jen „výroční zpráva za rok 2005"), s. 7.

44 — Tento úsek zahrnuje plavidla zabývající se především rybolovem hlubokomořských druhů (především sledě obecného, makrely obecné, kranase a tresky modravé): viz výroční zpráva za rok 2005, rovněž s. 7.

45 — Body 100 až 134 rozsudku ve věci Boyle a další.

46 — Případ Cavankee Fishing a další v. Komise, T-138/08. Pouze čtyři z žalobců ve věci Boyle a další (E. Kelly, A. McClenneghan, G. Minihane a společnost O'Neill Fishing Co Ltd.) se do této žaloby na náhradu škody nezapojili.

Napadená rozhodnutí

39. Za účelem splnění povinností vyplývajících z článku 266 SFEU Komise přijala dne 13. července 2010 několik rozhodnutí. Jejich prostřednictvím opět zamítla irskou žádost jménem uvedené skupiny vlastníků plavidel o zvýšení cílů v rámci VOP IV na období od 1. ledna 1997 do 31. prosince 2001[47]. Rozhodnutí C(2010) 4758 týkající se P. McBrida je reprezentativním příkladem rozhodnutí z roku 2010, popíšu proto daný postup v souvislosti s tímto konkrétním rozhodnutím.

40. Ve stručnosti: Komise nejprve požádala Irsko o dodatečné technické informace (které zjevně nedostala) ohledně plavidla Peader Elaine II a menších lodí, které jím byly nahrazeny. Komise potom došla na základě informací, které jí poskytlo Irsko ohledně nových plavidel financovaných v rámci Whitefish Fleet Renewal Scheme [(režimu obnovy loďstva pro lov běluhy mořské)], k prozatímnímu závěru, že nebylo zřejmé, že zvýšení tonáže bylo skutečně možné zdůvodnit výlučně zlepšením bezpečnosti. Tento prozatímní závěr byl sdělen právníkům P. McBrida, kteří vznesli námitky.

41. V samotném rozhodnutí C(2010) 4758 Komise nejprve vylíčila právní rámec. Vysvětlila, že s ohledem na rozsudek Soudního dvora o zrušení prvotního rozhodnutí bylo nezbytné přijmout nové rozhodnutí týkající se plavidla Peader Elaine II, přičemž dodala: „Vzhledem k tomu, že čl. 4 odst. 2 rozhodnutí Rady 97/413/ES byl zrušen prostřednictvím článku 1 odst. 3 rozhodnutí Rady 2002/70 a nebyl nahrazen odpovídajícím ustanovením, neexistuje již pro toto nové rozhodnutí konkrétní právní základ. Komise proto musí přijmout [*ad hoc*] rozhodnutí za použití hmotněprávních norem, které byly v platnosti v době obdržení žádosti“ (*neoficiální překlad*). Komise poté potvrdila svůj prozatímní závěr, když uvedla, že v důsledku toho se „rozhodla zamítnout žádost o zvýšení cílů [VOP VI] pro víceúčelový úsek irského loďstva v souvislosti s plavidlem Peader Elaine II“ (*neoficiální překlad*).

Shrnutí napadeného rozsudku

42. Dne 27. a 28. září 2010 podali vlastníci plavidel žalobu k Tribunálu podle článku 263 SFEU[48]. Žádali Tribunál, aby zrušil rozhodnutí z roku 2010 a uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

43. Na podporu žaloby na neplatnost bylo uvedeno šest žalobních důvodů: i) Komise měla výslovnou pravomoc přijmout prvotní rozhodnutí podle čl. 4 odst. 2 rozhodnutí 97/413, a nikoli na *ad hoc* základě; ii) porušení podstatných procesních náležitostí; iii) chybný výklad čl. 4 odst. 2 rozhodnutí 97/413; iv) zjevné pochybení při uplatnění daného ustanovení; v) porušení zásady řádné správy; a vi) porušení zásady rovného zacházení.

44. Tribunál se zabýval pouze prvním žalobním důvodem, který podle jeho názoru nutně vyvolal otázku, zda Komise měla pravomoc posuzovat původní žádosti o zvýšení bezpečné tonáže a přijmout rozhodnutí z roku 2010. Dospěl k závěru, že v rozhodném okamžiku neexistoval žádný právní základ pro přijetí uvedených rozhodnutí a že Komise tudíž neměla pravomoc jednat. Žaloba proto uspěla na základě prvního žalobního důvodu a rozhodnutí z roku 2010 byla zrušena.

45. Komise podala dne 25. července 2014 proti uvedenému rozsudku kasační opravný prostředek. Komise i další účastníci řízení přednesli ústní vyjádření na jednání konaném dne 1. září 2015.

47 — Jedná se o následující rozhodnutí: C(2010) 4758, C(2010) 4748, C(2010) 4757, C(2010) 4751, C(2010) 4764, C(2010) 4750, C(2010) 4761, C(2010) 4767, C(2010) 4754, C(2010) 4753 a C(2010) 4752 ze dne 13. července 2010 (dohromady dále jako „napadená rozhodnutí“). Komise přijala jedno kladné rozhodnutí související s plavidlem, které nevlastní žádný z dalších účastníků řízení o projednávaném kasačním opravném prostředku.

48 — Dotčení vlastníci plavidel byli: P. McBride (T-458/10), H. McBride (T-459/10), společnost Mullglen Ltd (T-460/10), C. Boyle (T-461/10), T. Flaherty (T-462/10), společnost Ocean Trawlers Ltd (T-463/10), P. Fitzpatrick (T-464/10), E. McHugh (T-465/10), E. Hannigan (T-466/10), L. Murphy (T-467/10) a B. Gill (T-471/10). V tu samou dobu podalo žalobu pět dalších vlastníků plavidel: J. Doherty (T-468/10), P. Coneely (T-469/10), E. Oglesby (T-471/10), společnost Cavankee Fishing Co Ltd (T-472/10) a N. McGing (T-473/10). Tribunál nicméně dané žaloby odmítl jako nepřípustné. Viz dále body 105 a 106 níže.

Kasační opravný prostředek podaný Komisí

46. Komise předkládá dva důvody kasačního opravného prostředku. Zaprvé tvrdí, že Tribunál chybně vyložil a použil článek 266 SFEU ve spojení s článkem 263 SFEU. Komise trvá na tom, že čl. 4 odst. 2 rozhodnutí 97/413 by měl být vykládán ve smyslu, že Komisi nadále poskytuje pravomoc činit meritorní rozhodnutí ohledně původních žádostí. Tribunál se dopustil nesprávného právního posouzení v následujících ohledech: i) neuplatnil zásady, na nichž se zakládaly rozsudky ve věcech SP další v. Komise a ArcelorMittal; a ii) chybně uplatnil zásadu efektivity, zásadu svěřených pravomocí a zásady kontinuity právního řádu, časové působnosti právních předpisů, právní jistoty, legitimního očekávání a zásady, jimiž se řídí časová posloupnost norem.

47. Zadruhé Tribunál porušil článek 36 statutu a článek 81 svého jednacího řádu. Svůj rozsudek náležitě neodůvodnil, zejména pokud jde o argument Komise založený na rozsudcích ve věci SP a další v. Komise a ArcelorMittal, podle kterého bylo možné použít hmotněprávní normy v čl. 4 odst. 2 rozhodnutí 97/413 i přesto, že uvedený akt byl zrušen.

První důvod kasačního opravného prostředku

Shrnutí příslušných částí napadeného rozsudku

48. Podle článku 5 SEU se vymezení pravomocí Unie řídí zásadou svěřených pravomocí. Článek 13 odst. 2 SEU stanoví, že každý orgán jedná v mezích působnosti svěřené mu Smlouvami a v souladu s postupy, podmínkami a cíli v nich stanovenými. Orgány disponují pouze svěřenými pravomocemi. Z tohoto důvodu je v odůvodněních unijních aktů uveden právní základ, který dotčenému orgánu umožňuje v dané oblasti jednat. Výběr náležitého právního základu proto nabývá ústavněprávního významu [49]. Otázka, zda má autor napadeného aktu pravomoc, je otázkou veřejného pořádku, která musí být v rámci soudního řízení vznesena z úřední povinnosti, i pokud ji nevznese žádný z účastníků [50].

49. Zásada právní jistoty vyžaduje, aby závazná povaha jakéhokoliv aktu, který směřuje k založení právních účinků, byla odvozena z některého ustanovení unijního práva, které stanoví právní formu aktu a které v něm musí být výslovně uvedeno jako právní základ. Z toho vyplývá, že právní základ musí být v okamžiku přijetí daného aktu platný [51].

50. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí 97/413 i nařízení č. 2792/99 byla zrušena před tím, než byla přijata rozhodnutí z roku 2010, nemohl být uplatněn postup pro konzultaci řídícího výboru pro odvětví rybolovu. Neexistovalo tak žádné ustanovení, ani v rámci přechodných ustanovení, které by Komisi umožňovalo přezkoumat původní žádosti. Neexistoval zde proto žádný právní základ a Komise neměla pravomoc přijmout uvedená rozhodnutí [52].

51. Zatímco vlastníci plavidel správně tvrdili, že Komise neměla pravomoc přijmout rozhodnutí z roku 2010 na *ad hoc* základě, jejich tvrzení, že náležitý právní základ existoval, bylo chybné. Zaprvé zásady obsažené v rozsudcích ve věcech ArcelorMittal a SP a další v. Komise byly obecně použitelné. Zadruhé ustanovení, která platila ke 14. prosinci 2001, když irské orgány podaly původní žádosti, nebyla platná v době přijetí rozhodnutí z roku 2010. Zatřetí skutečnost, že Komise jednala při přijímání původního

49 — Body 22 až 25 napadeného rozsudku.

50 — Bod 28 napadeného rozsudku.

51 — Body 26 a 27 napadeného rozsudku.

52 — Body 30 až 36 napadeného rozsudku.

rozhodnutí protiprávně, nemohla opodstatnit trvající překračování jejích pravomocí v podobě přijetí rozhodnutí z roku 2010. Začtvrté s ohledem na počet plavidel dotčených původními žádostmi a na povinnost řádné péče ze strany Komise nelze daný orgán kritizovat za to, že by nepřijal rozhodnutí před skončením platnosti VOP IV dne 31. prosince 2001 [53].

52. V tomto ohledu unijní zákonodárce nepřijal žádná přechodná ustanovení, která by Komisi umožňovala přezkoumávat žádosti o zvýšení kapacity, které obdržela před skončením platnosti nebo zrušením ustanovení přiznávajících jí uvedenou pravomoc, nebo o takových žádostech rozhodovat. Ačkoli je pravdou, že absence takových přechodných ustanovení může být pro jednotlivce nevyhovující, daný závěr nemůže vést k neuplatnění zásady svěřených pravomoci, která je výslovně stanovena ve Smlouvách. Tribunál by se jinak dopustil překročení pravomocí, které mu byly svěřeny Smlouvou [54].

53. Konečně v případě zrušení aktu určitého orgánu Soudním dvorem sice článek 266 SFEU ukládá dotčenému orgánu povinnost jednat, avšak dané ustanovení není samo o sobě zdrojem pravomoci. V projednávaném případě byla Komise povinna podle článku 266 SFEU přijmout nezbytná opatření vyplývající z rozsudků ve věcech Boyle a další a Flaherty a další, neměla však pravomoc tak učinit. V takové situaci měla Komise dané žádosti zamítnout z důvodu nedostatku pravomoci. Takovým výsledkem nicméně nebylo dotčeno právo vlastníků plavidel podat žalobu na náhradu škody proti Evropské unii na základě absence přechodných ustanovení, která by Komisi umožnila přijmout rozhodnutí ohledně původní žádosti irských orgánů [55].

Shrnutí důvodu kasačního opravného prostředku uplatněného Komisí

54. Komise namítá, že napadený rozsudek přináší problémy, pokud jde o unijní orgány, vlastníky plavidel i efektivitu unijního právního řádu.

55. Komise uvádí na podporu svého prvního důvodu kasačního opravného prostředku sedm bodů: i) článek 266 SFEU ukládá povinnost orgánu, jehož akt je zrušen; ii) uvedená povinnost musí být vyvážená vůči dalším zásadám, jako je například zásada právní jistoty; iii) v projednávané věci Komise uplatnila zásady vyplývající z rozsudků ve věcech SP a další v. Komise a ArcelorMittal; iv) uvedená judikatura je založena na obecných zásadách unijního práva; v) Tribunál při použití zásady právní jistoty pochybil a neuznal, že právní základ může být implicitní; vi) článek 266 SFEU neobnovuje právní základ; a vii) chybným výkladem článku 266 SFEU Tribunál ohrozil efektivitu řízení na neplatnost podle článku 263 SFEU a neuplatnil správně ani další právní zásady.

Shrnutí kasační odpovědi

56. Další účastníci řízení uznávají, že článek 266 SFEU ukládal Komisi povinnost jednat a tato povinnost by měla být vyvážena vůči dalším zásadám unijního práva, jako je například zásada právní jistoty. Uvedenými zásadami nicméně nelze argumentovat za účelem obnovení právního základu, který byl zrušen. Tribunál správně uvedl, že právní základ aktu musí být v době, kdy je tento akt přijat, platný a že procesní normy se obvykle uplatní, jakmile vstoupí v platnost. V daném případě je postoj odlišný od případů SP a další v. Komise a ArcelorMittal.

57. Postoj Komise ve skutečnosti vrhá pochybnosti na platnost prvotního rozhodnutí. To má nepříznivé důsledky pro ty žádosti, které byly schváleny. Zásada legitimního očekávání brání Komisi, aby zrušila tato kladná rozhodnutí o zvýšení bezpečné tonáže.

53 — Body 37 až 42 napadeného rozsudku.

54 — Bod 43 napadeného rozsudku.

55 — Body 44 a 45 napadeného rozsudku.

58. Další účastníci řízení proto tvrdí, že tento důvod kasačního opravného prostředku by měl být zamítnut. Před Tribunálem argumentovali, že čl. 4 odst. 2 rozhodnutí 97/413 stanoví konkrétní právní základ pro jednání Komise a daný argument je uplatněn podpůrně i v tomto řízení o kasačním opravném prostředku. Ještě podpůrněji uvádějí, že pokud by Soudní dvůr shledal, že Komise mohla přijmout *ad hoc* rozhodnutí, aniž by zajistila procesní záruky stanovené rozhodnutím 97/413, měly by být žaloby na neplatnost vráceny Tribunálu k rozhodnutí v prvním stupni ohledně žalobních důvodů ii) až vi), neboť dané žalobní důvody nebyly dosud posouzeny, a nedošlo tak k žádným skutkovým závěrům [56]. Přijetím *ad hoc* rozhodnutí Komise porušila legitimní očekávání dalších účastníků řízení, že jejich žádosti budou posouzeny na základě hmotněprávních norem s uplatněním procesních záruk stanovených rozhodnutím 97/413.

Posouzení: první důvod kasačního opravného prostředku

Úvodní poznámky

59. V době, kdy byly původní žádosti podány irskými orgány, měla Komise pravomoc jednat na základě čl. 4 odst. 2 a článku 9 rozhodnutí 97/413 [57].

60. Jakmile rozhodnutí 2002/70 vstoupilo dne 1. ledna 2002 v platnost, Komise již neměla pravomoc se danými žádostmi zabývat. Přestože hmotněprávní účinky VOP IV byly prodlouženy do 31. prosince 2002 a povinnosti Komise podle článku 9 zůstaly nedotčené [58], ustanovení, na jehož základě mohlo být *zvýšení bezpečné tonáže* přiznáno (čl. 4 odst. 2), bylo zrušeno. Nebyla schválena žádná nová pravidla, která by svěřovala Komisi pravomoc k přijetí takových rozhodnutí, a neexistovala ani žádná přechodná ustanovení, která by ji opravňovala k vyřízení již podaných žádostí.

61. Ti vlastníci plavidel, kteří dosáhli kladného rozhodnutí nebo u nichž uvedená rozhodnutí nabyla právní moci, nebyli zrušením čl. 4 odst. 2 rozhodnutí 97/413 dotčeni [59]. Zrušením právního základu byli dotčeni pouze ti neúspěšní vlastníci plavidel, kteří napadli prvotní rozhodnutí žalobou na neplatnost.

62. V případech Boyle a další a Flaherty a další nebyla možná absence právního základu řešena. Panuje nicméně obecná shoda na tom, že v době, kdy bylo přijato prvotní rozhodnutí nebo rozhodnutí z roku 2010, nebylo v platnosti žádné ustanovení, které by poskytovalo Komisi výslovný právní základ, aby mohla rozhodnout o původních žádostech.

Článek 266 SFEU

63. V kontextu ustanovení Smluv týkajících se soudního přezkumu upravují články 264 a 266 SFEU následky úspěšné žaloby. Tribunál prohlásil prvotní rozhodnutí za neplatné od počátku v souladu s článkem 264 SFEU, čímž vlastníky plavidel a Komisi uvedl do postavení, ve kterém byli před přijetím uvedeného rozhodnutí.

56 — Viz body 43 a 44 výše.

57 — V odůvodnění prvotního rozhodnutí je jako právní základ uveden čl. 6 odst. 2 nařízení č. 2792/99. Uvedené ustanovení nicméně obsahovalo podmínky použitelné pro případ, kdy členské státy požadují finanční pomoc na základě FNOR podle čl. 9 odst. 1 na obnovu loďstva a modernizaci rybářských plavidel. Původní žádosti se týkaly *jednotlivých* žádostí o zvýšení bezpečné tonáže. Podle mého chápání Irsko v zásadě dané žádosti posbíralo a předalo je Komisi. V tomto kontextu mi není jasný význam čl. 6 odst. 2 nařízení č. 2792/99.

58 — Text článku 9 rozhodnutí 97/413 byl novelizován článkem 1 odst. 5 rozhodnutí 2002/70. Novelizované ustanovení nevyžadovalo, aby Komise provedla pravidla týkající se zvýšení bezpečné tonáže na základě čl. 4 odst. 2 rozhodnutí 97/413. Viz poznámka pod čarou 26 výše.

59 — Obdobně viz rozsudek Komise v. AssiDomän Kraft Products a další, C-310/97 P, EU:C:1999:407, bod 57.

64. Aby splnila povinnosti vyplývající z rozsudků ve věcech Boyle a další a Flaherty a další, byla Komise povinna zohlednit nejen výrok rozsudku, ale i odůvodnění, z něhož rozsudek vychází a které tvoří jeho nezbytnou oporu v tom smyslu, že je nutné za účelem určení přesného smyslu toho, co bylo ve výroku rozhodnuto. Toto odůvodnění totiž přesně označuje ustanovení, které je považováno za protiprávní, a dále ukazuje přesné důvody protiprávnosti konstatované ve výroku, které musí dotčený orgán vzít v úvahu při nahrazování zrušeného aktu [60].

65. V bodě 28 napadeného rozsudku Tribunál správně zdůrazňuje, že otázka týkající se pravomoci musí být vznesena daným soudem z úřední povinnosti, i pokud o to nebyl požádán žádným z účastníků řízení [61]. Tribunál dále konstatoval, že žádné ustanovení primárního nebo sekundárního práva, které bylo v platnosti v období od 1. ledna 2003, neopravňovalo Komisi k rozhodnutí o původních žádostech nebo o žádostech podaných v návaznosti na rozsudky ve věcech Boyle a další a Flaherty a další [62]. Je zřejmé, že Tribunál právem dospěl k závěru, že rozhodnutí 97/413 pozbylo platnosti a že nebyla přijata žádná přechodná opatření. V rámci unijní právní úpravy týkající se rybolovu, která byla platná v daném okamžiku, proto Komise neměla pravomoc přijmout napadená rozhodnutí.

66. Tribunál poté zvažoval, zda samotný článek 266 SFEU opravňuje Komisi při posuzování vyjádření vlastníků plavidel k přijetí rozhodnutí. Uvedl, že článek 266 SFEU sám o sobě nebyl zdrojem pravomoci Komise. Jakýkoli jiný výklad by byl v rozporu se zásadou svěřených pravomocí v čl. 13 odst. 2 SEU: povinnost jednat by měla být odlišena od pravomoci jednat, přičemž dané dva pojmy si vzájemně neodporují. S tímto postojem souhlasím. Rovněž mám za to, že Tribunál implicitně dospěl k závěru, že článek 266 SFEU neobnovuje čl. 4 odst. 2 rozhodnutí 97/413 jako právní základ.

67. V předposlední a poslední větě bodu 44 svého rozsudku Tribunál uvedl:

„V projednávané věci byla Komise povinna podle článku 266 SFEU přijmout opatření vyplývající z rozsudků ve věcech Boyle a další a Flaherty a další, neměla k tomu nicméně pravomoc. V takové situaci Komise měla zamítnout žádost žalobců z důvodu nedostatku pravomoci.“

68. Uvedené znění je nejednoznačné a v určitých ohledech i nepřesné.

69. Formulace „[...] neměla k tomu nicméně pravomoc“ není jasná ani přesná. Lze ji vykládat ve smyslu, že Komise neměla pravomoc přijmout jakákoli opatření vyplývající z povinností podle článku 266 SFEU. To by bylo zjevně chybné.

70. Slova „povinen přijmout opatření“ v článku 266 SFEU neznamenají, že dotčený orgán je omezen pouze na posouzení, zda by měl přijmout akt za účelem provedení rozsudku [63]. To by bylo v rozporu s judikaturou Soudního dvora; podle článku 266 SFEU má dotčený orgán prostor pro výběr možných opatření, a pokud provedení rozsudku, kterým se ruší určitý akt, představuje mimořádné obtíže, může dotčený orgán splnit danou povinnost posouzením, zda může nabídnout náležitou náhradu škody, kterou dotčená osoba utrpěla v důsledku zrušeného rozhodnutí [64]. Ačkoli zrušení protiprávního aktu často přiměje dotčený orgán k přijetí nového aktu, který již nebude trpět protiprávností zjištěnou Soudním dvorem, není to jedinou možnou metodou, jak rozsudek provést.

60 — Rozsudek Asteris a další v. Komise, 97/86, 99/86, 193/86, a 215/86, EU:C:1988:199, bod 27.

61 — Rozsudek Salzgitter v. Komise, C-210/98 P, EU:C:2000:397, bod 56.

62 — Body 30 až 37 napadeného rozsudku.

63 — Článek 266 SFEU je vykládán extenzivně. Zahrnuje tedy i povinnost upustit od porušování během přiměřené doby: viz rozsudek Parlament v. Rada, C-21/94, EU:C:1995:220, bod 33. To může vyžadovat celkové zrušení aktu, který byl prohlášen za neplatný. Může to vyžadovat, aby se dotčený orgán zdržel přijetí totožného opatření: viz rozsudek Interporc v. Komise, C-41/00, EU:C:2003:125, bod 29.

64 — Rozsudek Könecke v. Komise, 76/79, EU:C:1980:68, body 13 až 15; dále viz rozsudek Parlament v. Meskens, C-412/92 P, EU:C:1994:308, bod 28. Tribunál zaujal stejný přístup ve svém rozsudku Komise v. Moschonaki, T-476/11 P, EU:T:2013:557, bod 39.

71. Zdá se mi, že svým tvrzením, že „Komise měla zamítnout žádost žalobců“, se Tribunál rovněž dopustil chyby. Zaprvé Komise měla povinnost vykonat svoji diskreční pravomoc při posuzování původní žádosti ve světle rozsudků ve věcech Boyle a další a Flaherty a další. Zadruhé vzhledem k tomu, že původní žádosti byly podány irskými orgány jménem vlastníků plavidel, je z formálního hlediska nesprávné označovat danou žádost za „žádost žalobců“.

72. V bodě 45 napadeného rozsudku Tribunál dále uvedl, že vlastníci plavidel měli právo podat žalobu na náhradu škody proti Evropské unii na základě důvodu, že pokud by bývala existovala přechodná ustanovení, Komise by mohla přijmout rozhodnutí. Pro určení povahy povinností Komise podle článku 266 SFEU se mi toto zdá irelevantní.

73. Dodávám, že žaloba na náhradu škody by se neobešla bez potíží. Na žalobci (v tomto případě na vlastnících plavidel) spočívá důkazní břemeno, aby prokázal: i) protiprávní jednání, ii) újmu a iii) příčinnou souvislost [65]. Přestože by absence přechodných ustanovení mohla představovat protiprávní jednání, není nezbytně jediným důvodem, na kterém by mohla být založena žaloba na náhradu škody. Navíc by stále bylo nutné prokázat, že takové jednání bylo příčinou újmy [66].

74. Zdá se nicméně možné vykládat bod 44 napadeného rozsudku způsobem, který jej činí slučitelným s článkem 266 SFEU. Slova „[...] neměla k tomu nicméně pravomoc“ v předposlední větě lze rovněž chápat ve smyslu, že Komise *neměla pravomoc přijmout napadené rozhodnutí*. Domnívám se, že toto odráží, co měl Tribunál pravděpodobně na mysli, a jedná se o správné vyjádření právního stanoviska.

75. Představuje nejednoznačnost v bodě 44 rozsudku Tribunálu nesprávné právní posouzení, které by mělo vést k jeho zrušení?

76. Podle mého názoru tomu tak není.

77. Tribunál nevyloučil možnost, že Komise mohla přijmout jiná opatření, než bylo schválení nového rozhodnutí za účelem provedení rozsudků ve věci Boyle a další. Ani Komise v rámci kasačního opravného prostředku neargumentovala, že rozsudek Tribunálu by měl být vykládán takovým způsobem. Nedomnívám se proto, že napadený rozsudek je neslučitelný s článkem 263 SFEU z důvodu, že by vytvářel mezeru v dostupných prostředcích pro nápravu.

78. Konečně, přestože poslední věta v bodě 44 je z právního hlediska chybná, z ustálené judikatury vyplývá, že pokud odůvodnění rozsudku Tribunálu vykazuje porušení unijního práva, ale výrok rozsudku se jeví jako opodstatněný z jiných právních důvodů, kasační opravný prostředek musí být zamítnut [67]. Domnívám se, že uvedená zásada se zde uplatní analogicky.

79. Vzhledem k tomu, že i) odůvodnění Tribunálu v bodě 44 napadeného rozsudku lze vykládat způsobem, který je slučitelný se Smlouvou, a ii) jeho rozhodnutí je opodstatněné na základě důvodu, že při přijímání rozhodnutí z roku 2010 Komise překročila své pravomoci, dospěla jsem k závěru, že Tribunál při výkladu článku 266 SFEU nepochybil.

65 — Stanovisko generálního advokáta Jacobse ve věci Komise v. Jégo-Quéré, C-263/02 P, EU:C:2003:410, bod 44. Žaloba na náhradu škody zajišťuje přístup k soudu, není ale součástí systému soudního přezkumu, a skutečnost, že by nemusela být úspěšná, neznamená, že by dotčenému jednotlivci byla odpírána účinná soudní ochrana. Viz například rozsudek Reynolds Tobacco a další v. Komise, C-131/03 P, EU:C:2006:541, body 82 až 84.

66 — Žaloba na náhradu škody ve věci Cavankee Fishing a další v. Komise, T-138/08, je založena na článku 2 prvotního rozhodnutí. Žalobci tvrdí, že nesprávné právní posouzení bylo prokázáno s ohledem na rozsudek Tribunálu ve věci Boyle a další. Tvrdí, že utrpěli ztrátu, i) neboť byli nuceni zakoupit na trhu tonáž, která by nahradila bezpečnostní tonáž, která jim nebyla udělena Komisí; a ii) a někteří z žalobců strávili na moři nižší počet dnů. Žalobci tvrdí, že mezi zamítnutím Komise a újmou, kterou utrpěli, existuje přímá příčinná souvislost.

67 — Rozsudek ve věci Salzgitter v. Komise,C-210/98 P, EU:C:2000:397, bod 58; viz také rozsudek ThyssenKrupp Nirosta v. Komise, C-352/09 P, EU:C:2011:191, bod 136.

Povinnosti podle článku 266 SFEU a podle obecných zásad unijního práva

80. Komise tvrdí, že měla dostatečnou pravomoc, aby mohla přijmout rozhodnutí z roku 2010. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí 97/413 ani článek 6 nařízení č. 2792/99 nebyly k 13. červenci 2010, kdy byla uvedená rozhodnutí přijata, platné, nemohla Komise konzultovat řídící výbor pro rybolov. Tribunál pochybil, když povinnost jednat podle článku 266 SFEU neuvedl do rovnováhy s obecnými zásadami unijního práva, zejména se zásadou právní jistoty.

81. Komise argumentuje, že z rozsudků ve věcech SP a další v. Komise a ArcelorMittal vyplývá, že dříve platné hmotněprávní normy se uplatní na dříve nastalé situace, zatímco procesní normy se uplatní pouze po dobu své platnosti. Komise proto byla oprávněna k použití *ad hoc* postupu a nebylo nutné, aby rozhodnutí z roku 2010 byla posouzena řídícím výborem pro rybolov. Další účastníci řízení s tímto názorem nesouhlasí.

82. S tvrzením Komise nesouhlasím.

83. Domnívám se, že případ SP a další v. Komise poukazuje na to, v čem je přístup Komise problematický.

84. Konec platnosti Smlouvy o ESUO byl následován hladkým přechodem k soutěžním pravidlům v rámci Smlouvy o ES (a následně pak v rámci SFEU). Došlo k tomu automaticky v důsledku časové posloupnosti norem[68]. Oproti tomu nařízení č. 2371/2002 jednoduše zrušilo režim VOP IV v návaznosti na výraznou změnu ve směřování SRP[69]. Neexistovaly tak žádné rovnocenné hmotněprávní normy, které by nahradily čl. 4 odst. 2 rozhodnutí 97/413 a umožnily Komisi udělit zvýšení bezpečné tonáže.

85. V případě SP a další v. Komise se Tribunál řídil ustálenou judikaturou, která rozlišuje mezi hmotněprávními normami (které obvykle nejsou zpětně použitelné s ohledem na dodržování zásady právní jistoty a legitimního očekávání) a procesními normami (které jsou použitelné s okamžitou platností)[70]. Rovněž ale také zdůraznil, že unijní orgán musí mít především nezbytnou pravomoc, aby vůbec mohl jednat. Uvedl následující: „[v] této souvislosti je důležité zdůraznit, že ustanovení, které je právním základem aktu a které opravňuje orgán Společenství k přijetí dotčeného aktu, musí být platné v okamžiku přijetí uvedeného aktu [...] Naopak zásady upravující časovou posloupnost norem mohou vést k použití hmotně právních ustanovení, která již nejsou platná v okamžiku přijetí aktu orgánem Společenství.“[71]

86. Prvním krokem proto bude určit, zda má unijní orgán pravomoc jednat, a pokud ano, na základě jakého konkrétního ustanovení unijního práva. Pouze tehdy lze stanovit přesné hmotněprávní a procesní normy, kterými se bude činnost daného orgánu řídit. Pokud nicméně v okamžiku, kdy unijní orgán hodlá přijmout konkrétní rozhodnutí, není v platnosti žádný náležitý právní základ, není možné argumentovat zásadami upravujícími časovou posloupnost norem za účelem použití hmotněprávních ustanovení, kterými se řídily dříve platné akty[72]. Takový je klasický přístup.

87. Uplatníme-li zde uvedenou analýzu, platí, že pokud by čl. 4 odst. 2 rozhodnutí 97/413 zůstal v platnosti *nebo* byl nahrazen analogickým ustanovením (nebo pokud by existoval přechodný režim, který by poskytoval nepřetržitou pravomoc pro vyřízení již podaných žádostí), zůstala by Komisi pravomoc k rozhodnutí o původních žádostech a posléze, v návaznosti na zrušení prvotního rozhodnutí v důsledku případů Boyle a další a Flaherty a další, k přijetí rozhodnutí z roku 2010 za

68 — Viz rozsudek ve věci SP a další v. Komise, bod 109.

69 — Viz bod 16 výše.

70 — Rozsudek ve věci SP a další v. Komise, bod 116.

71 — Rozsudek ve věci SP a další v. Komise, bod 118.

72 — Rozsudek ve věci SP a další v. Komise, body 117 a 119.

účelem provedení daných rozsudků. Pravomoc Komise udělit zvýšení bezpečné tonáže nicméně zanikla zrušením čl. 4 odst. 2 rozhodnutí 97/413. Ustanovení, které bylo zrušeno, nemůže být podle mého názoru obnoveno. Implicitně tak ani nemůže jakkoli poskytovat platný právní základ pro *ad hoc* činnost.

88. Podobné problémy vnímám i v souvislosti s výkladem Komise v případu ArcelorMittal.

89. V daném případě bylo protisoutěžní jednání, které mohlo být stíháno podle Smlouvy o ESUO, po skončení platnosti této smlouvy nadále postižitelné podle Smlouvy o ES (a posléze i podle SFEU). Komise proto měla nepřetržitou pravomoc sankcionovat protisoutěžní jednání. Poté, co její prvotní rozhodnutí založené na Smlouvě o ESUO bylo v souvislosti s jedním podnikem zrušeno, Komise zahájila nové řízení na základě použitelných norem Společenství (nařízení č. 1/2003) [73] a uložila novou pokutu. Daný podnik napadl nové rozhodnutí před Tribunálem a posléze kasačním opravným prostředkem před Soudním dvorem. Soudní dvůr žalobu zamítl.

90. Ve svém rozhodnutí Soudní dvůr uznal, že ve světle zásady právní jistoty bylo zejména důležité, aby si dotčené podniky byly vědomy rozsahu svých práv a povinností a právního základu, jehož prostřednictvím jim Komise mohla uložit sankce [74]. Soudní dvůr pak postupoval na základě toho, že Komise vzhledem k tomu, že stále měla pravomoc jednat, mohla a měla uplatnit příslušné postupy podle Smlouvy o ES (která nabízela rozsáhlejší procesní záruky pro dotčené podniky). Konkrétně čl. 23. odst. 2 nařízení č. 1/2003 poskytoval právní základ pro jednání (přijetí nového rozhodnutí o uložení nové pokuty) [75]. Komise proto měla pravomoc jednat a nové rozhodnutí, ve kterém byl uveden tento platný právní základ, bylo v souladu s právní úpravou i přesto, že uplatňovalo dříve platné hmotněprávní normy a současné procesní normy na dříve platné akty.

91. Naopak v projednávaném případě Komise neměla po 31. prosinci 2001 žádnou další pravomoc k přijetí požadovaného rozhodnutí. V nastalé situaci neexistovalo žádné ustanovení, které by bylo rovnocenné s čl. 23 odst. 2 nařízení č. 1/2003, jenž Komisi opravňoval k jednání, a které by jí umožnilo uplatnit dříve platné hmotněprávní normy v čl. 4 odst. 2 rozhodnutí 97/413 spolu se současnými procesními normami, aby mohla přijmout rozhodnutí ohledně již podaných žádostí. (Rovněž se zde nejedná o otázku ukládání sankcí vlastníkům plavidel. Jedná se pouze o to, zda získají zvýšení bezpečné tonáže, které požadovali.)

92. Nesouhlasím proto, že by případ ArcelorMittal měl být chápán ve smyslu, že rozvíjí ustálenou judikaturu a umožňuje obnovení právního základu po skončení platnosti prostřednictvím obecných právních zásad v případech, kde hmotněprávní ustanovení dopadá na dříve platné akty. Podle mého názoru se judikatura nezměnila. Ustanovení, které je právním základem aktu a opravňuje orgán Unie k přijetí dotčeného aktu, musí být platné v okamžiku přijetí uvedeného aktu [76]. Ustanovení, které bylo zrušeno, je zrušené. Nemůže již nadále fungovat jako platný právní základ pro činnost [77]. V případě skončení platnosti právního základu rovněž nelze improvizovat s *ad hoc* právním základem tak, aby umožnil použití hmotněprávní normy na dříve platný akt.

73 — Viz poznámka pod čarou 41 výše.

74 — Rozsudek ve věci ArcelorMittal, body 68 až 72.

75 — Rozsudek ve věci ArcelorMittal, bod 74.

76 — Rozsudek ve věci ArcelorMittal, bod 75.

77 — Viz moje stanovisko ve spojených věcech Zuckerfabrik Jülich a další, C-113/10, C-147/10 a C-234/10, EU:C:2011:701, bod 64. Soudní dvůr se ve svém rozsudku uvedenou otázkou nezabýval. Komise nedávno předložila návrh vysvětlující, že podle článku 266 SFEU platí, že pokud byl akt, který obsahoval právní základ, prohlášen za neplatný od počátku, není nadále oprávněna přijmout opravný právní akt nezbytný pro provedení rozsudku Soudního dvora: návrh nařízení Rady, kterým se stanoví dávky z výroby v odvětví cukru pro hospodářské roky 2001/2002, 2002/2003, 2003/2004, 2004/2005, 2005/2006, koeficient nezbytný k výpočtu doplňkové dávky pro hospodářské roky 2001/2002 a 2004/2005 a částky, jež mají hradit výrobci cukru prodejcům cukrové řepy z důvodu rozdílu mezi maximální dávkou a výší dávek, jež bude účtována za hospodářské roky 2002/2003, 2003/2004 a 2005/2006, COM (2013) 527 final, bod 3, s. 3.

93. V době, kdy Irsko podalo původní žádosti dne 14. prosince 2001, bylo rozhodnutí 97/413 plně platné. Zdá se mi, že ve skutečnosti to byla *dvě* ustanovení v rámci daného rozhodnutí, která společně tvořila nezbytný právní základ pro jednání Komise. Článek 4 odst. 2 byl hmotněprávním ustanovením týkajícím se zvýšení bezpečné tonáže. Byl to nicméně čl. 9 odst. 1, jenž opravňoval Komisi k provádění cílů a pravidel daného rozhodnutí. Kombinace těchto dvou ustanovení byla tudíž nezbytná pro existenci pravomoci k rozhodnutí o původních žádostech. Jakmile bylo jedno nebo druhé ustanovení zrušeno, konkrétní pravomoc Komise k přijetí nezbytného rozhodnutí zanikla.

94. Dodávám, že povinnost uvést právní základ aktu je součástí povinnosti uvést odůvodnění[78]. Přestože právní základ lze odvodit v případech, kdy jej lze určit na základě jiných prvků dotčeného aktu, výslovný odkaz je nezbytný, pokud jsou v případě neexistence takového výslovného odkazu zúčastněné osoby a Soudní dvůr ponechány v nejistotě, co se týče přesného právního základu[79]. Opět zde uvádím jako příklad rozhodnutí C(2010) 4758 týkající se P. McBrida[80]. Uvedené rozhodnutí výslovně stanoví, že „čl. 4 odst. 2 rozhodnutí Rady 97/413 byl zrušen článkem 1 odst. 3 rozhodnutím Rady 2002/70 a nebyl nahrazen odpovídajícím ustanovením[;] pro toto nové rozhodnutí již neexistuje právní základ“ (*neoficiální překlad*). Vzhledem k neuvedení jakéhokoli jiného ustanovení primárního nebo sekundárního práva, které by Komisi svěřovalo nezbytnou pravomoc, se mi zdá nemožné z daného textu (nebo z jeho sesterských textů) vyčíst jakýkoli implicitní právní základ.

95. Domnívám se proto, že Tribunál správně rozhodl, že Komise neměla nezbytnou pravomoc k přijetí rozhodnutí z roku 2010.

96. Pokud již Komise neměla v návaznosti na zrušení čl. 4 odst. 2 rozhodnutí 97/413 pravomoc jednat, co měla dělat v souvislosti s rozsudky ve věcech Boyle a další a Flaherty a další, aby splnila své povinnosti vyplývající z článku 266 SFEU?

97. Ačkoli není úkolem Soudního dvora, aby vydával pokyny, může poskytnout určitá vodítka. Při vytváření následujících komentářů jsem si rovněž vědoma, že je pravděpodobně snazší vidět věci jasně *ex post* než při konfrontaci se zjevně neřešitelným problémem.

98. Samotná Komise nemá legislativní pravomoc v rámci SRP; má však právo předkládat návrhy unijnímu zákonodárci[81]. Článek 290 odst. 1 SFEU navíc stanoví, že na Komisi lze přenést pravomoc k přijímání prováděcích norem. V abstraktním slova smyslu by se proto zdálo možné, aby Komise navrhla unijnímu zákonodárci zavedení chybějících přechodných ustanovení, která by ji opravňovala k rozhodnutí o žádostech o zvýšení bezpečné tonáže, jež nebyly k 31. prosinci 2001 vyřízeny (tj. v době, kdy byl tento prvek v rámci VOP IV zrušen). Měli bychom mít nicméně na paměti, že režim existující v době, kdy byly podány původní žádosti, byl od té doby překonán politikou, která dává větší důraz na zachování rybolovných zdrojů[82]. Abychom mohli žadatelům vrátit skutečné postavení, ve kterém by se bývali nacházeli, pokud by existovala přechodná ustanovení, Komise by musela k původním žádostem přistoupit z perspektivy SRP, jak vypadala v roce 2001, a nikoli z perspektivy dnešní SRP, přijmout příslušná rozhodnutí a poté zhodnotit, zda jakékoli zvýšení bezpečné tonáže, které bylo uděleno, musí být následně vyváženo nějakým dalším aktem (nebo akty), aby nedošlo k narušení současného zaměření SRP. To by bylo výraznou intelektuální i praktickou výzvou.

78 — Rozsudek Komise v. Rada, C-370/07, EU:C:2009:590, body 38, 39 a 46.

79 — Rozsudek ve věci Komise v. Rada, C-370/07, EU:C:2009:590, bod 56, a rozsudek Rada v. Komise, C-409/13, EU:C:2015:217, bod 79.

80 — Viz bod 39 výše.

81 — Podle čl. 43 odst. 1 SFEU.

82 — Body 13 až 16 výše.

99. Procesní záruky poskytované článkem 10 rozhodnutí 97/413 ve spojení s články 17 a 18 nařízení č. 3760/92 byly rovněž zrušeny. Komise by proto musela posoudit, v jakém rozsahu poskytují současná ustanovení týkající se dozoru ze strany členských států nad prováděcími akty Komise v oblasti SRP rovnocennou nebo posílenou ochranu [83].

100. Jak již jsem uvedla [84], nedomnívám se, že takový postup by ohrozil postavení ostatních účastníků, kterým bylo uděleno zvýšení bezpečné tonáže, nebo by měl jakýkoli dopad na postavení ostatních účastníků, kteří obdrželi zamítavá rozhodnutí a nenapadli je v řízení před Tribunálem, čímž tato rozhodnutí nabyla právní moci.

101. Z výše uvedených důvodu jsem proto dospěla k závěru, že první důvod kasačního opravného prostředku by měl být zamítnut.

Druhý důvod kasačního opravného prostředku

102. Komise argumentuje, že odůvodnění Tribunálu trpí nedostatky. Zaprvé zkresluje argumenty uvedené na obranu Komise. Komise uznala, že nemohla použít postup podle čl. 4 odst. 2 rozhodnutí 97/413, ale vysvětlila, že právě proto použila *ad hoc* postup, čímž si ponechala pravomoc uplatnit podstatu daného ustanovení. Napadený rozsudek vyvolává dojem, že Komise se jednoduše rozhodla použít právní základ, jehož platnost skončila, aniž se pokoušela odůvodnit svůj postoj z právního hlediska. Zadruhé Komise tvrdí, že Tribunál se nezabýval otázkou přípustnosti, která vyvstala v případě Gill v. Komise, T-471/10.

103. Povinnost odůvodňovat rozsudky plyne z článku 36 statutu Soudního dvora Evropské unie, který se na Tribunál použije na základě čl. 53 prvního pododstavce téhož statutu a článku 81 jednacího řádu Tribunálu. Tribunál opakovaně konstatoval, že z odůvodnění rozsudku musí jasně a jednoznačně plynout úvahy Tribunálu, aby se zúčastněné osoby mohly seznámit s důvody přijatého rozhodnutí Tribunálu a Soudní dvůr mohl vykonávat svůj soudní přezkum [85].

104. Zaprvé se mi zdá, že Komise v zásadě opakuje argumenty, které uvedla v souvislosti s prvním důvodem kasačního opravného prostředku. Zadruhé, ačkoli je pravda, že napadený rozsudek se tvrzením Komise věnuje stručně, odůvodnění rozsudku je jasné a jednoznačné. Tribunál dospěl k závěru, že žádné ustanovení primárního nebo sekundárního práva neopravňovalo Komisi přijmout rozhodnutí ohledně původních žádostí – Komise proto neměla pravomoc a neměla právní základ pro přijetí rozhodnutí z roku 2010. Odůvodnění Tribunálu je dostatečně podrobné, aby umožnilo Komisi podat kasační opravný prostředek a Soudnímu dvoru o tomto kasačním opravném prostředku rozhodnout.

105. V případu Gill v. Komise, T-471/10, se jednalo o to, že 16 vlastníků plavidel podalo žalobu na neplatnost k Tribunálu [86]. Vyvstala zde otázka, zda u šesti z daných žalob byla splněna lhůta k podání žaloby podle článku 263 SFEU [87]. Tribunál odmítl pět z těchto šesti žalob usnesením ze dne 1. dubna 2011 jako opožděné, a proto zjevně nepřípustné [88].

83 — Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 182/2011 ze dne 16. února 2011, kterým se stanoví pravidla a obecné zásady způsobu, jakým členské státy kontrolují Komisi při výkonu prováděcích pravomocí (Úř. věst. 2011, L 55, s. 13).

84 — Bod 61 výše.

85 — Rozsudek Mindo v. Komise, C-652/11 P, EU:C:2013:229, bod 29.

86 — Viz bod 42 a poznámka pod čarou 48 výše.

87 — Jednalo se o následující případy: T-468/10, T-469/10, T-470/10, T-471/10, T-472/10 a T-473/10.

88 — Usnesení Doherty v. Komise, T-468/10, EU:T:2011:133, body 13 až 17.

106. Lhůta pro podání žaloby začala běžet dne 17. července 2010 a uplynula o půlnoci dne 27. září 2010. Právní zástupci se při pokusu o odeslání žaloby na fax kanceláře Tribunálu v noci 27. září potýkali s problémy. Uvedený fax totiž nejprve v době, kdy se právní zástupci pokoušeli odeslat žalobu ve věci T-471/10 v 23:53 hod. a poté znovu v 23:57 hod. lucemburského času, neodpovídal. S ohledem na průměrnou dobu doručování tak Tribunál dospěl k závěru, že i kdyby fax kanceláře fungoval obvyklým způsobem, mohla být do půlnoci, kdy uplynula lhůta pro podání všech žalob, zaslána pouze první z uvedených šesti žalob (případ Gill v. Komise, T-471/10). Podle mého názoru toto dostatečně demonstruje důvody, na jejichž základě Tribunál uznal, že žaloba B. Gilla byla podána ve lhůtě, a byla proto přípustná.

107. Dospěla jsem proto k názoru, že Tribunál své rozhodnutí dostatečně odůvodnil a druhý důvod kasačního opravného prostředku je rovněž neopodstatněný.

Náklady řízení

108. V souladu s článkem 138 ve spojení s článkem 184 jednacího řádu rozhodne Soudní dvůr o nákladech řízení, není-li kasační opravný prostředek opodstatněný. Podle čl. 138 odst. 1 se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Domnívám se, že kasační opravní prostředek by měl být zamítnut a že další účastníci řízení požadovali náhradu nákladů. Evropské komisi by proto měla být uložena náhrada nákladů řízení vynaložených dalšími účastníky řízení.

Závěry

109. Navrhuji tedy Soudnímu dvoru, aby rozhodl takto:

— Kasační opravný prostředek se zamítá.

— Evropské komisi se ukládá náhrada nákladů vynaložených dalšími účastníky řízení.